

РЕШЕНИЕ

№ 442

гр. София, 30.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в
публично заседание на 17.01.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **412** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 220 от Закона за митниците (ЗМ).

Образувано е по жалба вх. № 795 от 19.01.2009 г. по описа на Административен съд – София – град и вх. № РМ К47-0023 от 26.06.2008 г. по описа на РМД - С. при Агенция “Митници”, подадена от [фирма], със старо наименование [фирма], [населено място], БУЛСТАТ 83204687Ю, представлявано от изпълнителния директор Н. Т. срещу Решение № К 47 - 0305 от 30.04.2008 г. на началника на Митница С. и мълчаливо потвърдено от директора на РМУ - С., с което са определени като дължими за вземане под отчет на митни сборове и други държавни вземания по ЕАД № 07BG005003N000063 от 20.02.2007 г., представляващи ДДС в размер на 22 512 лева, заедно със законната лихва, дължима от датата на възникване на задължението до датата на заплащането й.

В жалбата се излагат доводи, че оспореното решение е незаконосъобразно, необосновано и постановено в противоречие с материалния закон и административно – производствените правила, поради което се иска неговата отмяна. Изложени са подробни съображения в тази насока, като се твърди, че административният акт е издаден в нарушение на чл. 35 от ЗМ и чл. 220, пар. 2 от Регламент № 2913 на Съвета. Наведени са твърдения, че съгласно посочената разпоредба от вторичното общностно право, митническите органи действат в условията на обвързана компетентност, като не разполагат с право на преценка дали да я приложат. Инвокират се доводи, че в периода

2000 г. – 2007 г. дружеството е осъществявало внос на руден концентрат в значителни обеми при идентични условия, при което обмитяването се е извършвало чрез представянето на провизорни фактури. В тези случаи митническите органи не са уведомили вносителя, че стойността на провизорната фактура не представлява договорната стойност или че декларацията му следва да се третира като непълна с оглед на обстоятелството, че стойността ще подлежи на последващи изменения след датата на вноса. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован се представлява от адв. Й., който поддържа жалбата, моли същата да бъде уважена. Депозира писмено становище и претендира разноски.

Ответникът – началникът на Митница Столична, чрез процесуалния си представител юрк. П. изразява становище за неоснователност на жалбата, депозира писмено становище и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, I отделение, 8 – ми състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че [фирма] с предишно наименование [фирма], [населено място] е получател на меден концентрат – насипно сухо тегло от Р. М., оформен в митнически режим “крайно потребление” с Единен административен документ /ЕАД/ № 07BG005003H000063 от 20.02.2007 г. Жалбоподателят е купувач на посочената стока по силата на договор за покупко – продажба на медни концентратни от 17.10.2005 г. и ценови меморандум № 1 от 02.11.2006 г., сключени с “Р. Н.”, М..

Въз основана на Заповед за възлагане № 3АМ – 303 от 27.08.2007 г., Заповед за изменение № 3АМ – 320 от 25.09.2007 г. и Заповед № 3АМ – 340 от 19.10.2007 г., издадени от Директора на Агенция “Митници” на основание чл. 78 от Регламент № 2913/92 на Съвета от 12.10.1992 г. за създаването на Митнически кодекс на общността и чл. 84 и сл. от ЗМ на жалбоподателя е извършена проверка от дирекция “Последващ контрол” в ЦМУ с предмет установяване законосъобразността на действията на дружеството при прилагането на митнически режими: внос, едновременно пускане за свободно обръщение и освобождаване за крайно потребление, активно усъвършенстване, митническо складиране, реимпорт с едновременно поставяне под режим внос на стоки, които не са предмет на митнически облекчения, спазване на мерките на търговска политика, както и изпълнението на задължението. Провереният период е от 01.01.2005 г. до 24.08.2007 г. и обхваща вноса на процесния ЕАД.

За резултатите от проверката е съставен Протокол за заключително обсъждане на основание чл. 84к от ЗМ. С писмо изх. № 3000-589 от 07.11.2007 г. [фирма] е подало до митническите органи писмено становище относно констатациите в протокола. След обсъждането му са съставени Доклад № 13 от 14.11.2007 г., връчен на жалбоподателя на 20.11.2007 г., с които е констатирано, че проверяваното лице е оформяло митнически режим внос /преди 31.12.2006 г./ или митнически режим “допускане за свободно обръщение с едновременно освобождаване за крайно потребление” /след 01.01.2007 г./ на база на провизорни фактури. Констатирано е също, че декларираната пред митническите органи, при поставянето на стоките под режим внос и допускане за свободно обръщение с едновременно освобождаване за крайно потребление, митническа стойност не представлява реално платената или подлежаща на плащане цена по смисъла на чл. 35 от ЗМ и чл. 29, ал.1 от Регламент /ЕИО/ № 2913/92 на Съвета от 12.10.1992 г. относно създаване на Митнически кодекс на Общността, т.е. не е договорената цена.

Дружеството е подало писмени възражения срещу констатациите в доклада с вх. № 26КК/72 от 04.12.2007 г., които са оставени без уважение и за констатациите от извършената проверка е изготвена докладна записка № 98/13 от 19.12.2007 г. на държавен експерт в дирекция “Последващ контрол” към ЦМУ до директора на Агенция “Митници”, изпратена на РМД С. с писмо № РМ 4400-0001 от 02.01.2008 г. и в Митница С. с писмо № 4416-0033 от 15.01.2008 г.

С уведомление за доброволно плащане на публични държавни вземания № 4416-0033 от 08.02.2008 г., връчено на жалбоподателя на 14.02.2008 г., е определен нов размер на митническата стойност /ДДС/ на внасяните стоки на основание чл. 35, ал.1 от ЗМ и дължима лихва съгласно чл. 211а и сл. от ЗМ и Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания по 91 броя ЕАД, подробно описани в приложена таблица, сред които и ЕАД № 07BG005003N000063 от 20.02.2007 г.

Срещу уведомлението е била подадена жалба от 27.05.2008 г. до директора на РМД. С атакуваното в настоящото производство Решение № К 47 – 0305 от 30.04.2008 г., началникът на Митница С. е определил митническо задължение за ДДС и лихва конкретно по ЕАД № 07BG005003N000063 от 20.02.2007 г., което по размер съвпада с посоченото под № 63/20.02.2007 г. в таблицата към уведомлението.

При така установената фактическа обстановка настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Оспореният акт е връчен на жалбоподателя на 09.05.2008 г., който го е обжалвал по административен ред чрез подаване по пощата на 22.05.2008 г. и получена на 27.05.2008 г. /вх. № 4416-0033/. В 14 – дневния срок по чл. 97, ал.1 от АПК от получаване на преписката, директорът на РМД не се е произнесъл, поради което жалбата от 26.06.2008 г. с вх. № К 47-0023, се явява подадена в срока по чл. 149, ал.3 от АПК. Предмет на съдебната проверка е акт, с който се засягат права и законни интереси на лице, участвало в производството по издаването му и следователно е подлежащ на оспорване. По тези съображения жалбата е допустима, а разгледана по същество ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 16, ал.1 от ЗДДС, внос на стоки по смисъла на този закон е въвеждането на необщностни стоки на територията на страната. По смисъла на чл. 54, ал.1 от същия закон данъчното събитие при внос на стоки възниква и данъкът става изискуем на датата, на която възниква задължението за заплащане на вносни митни сборове на територията на страната или би следвало да възникне, включително когато задължение не съществува или размерът му е нула. По силата на чл. 59, ал.2 от ЗДДС, когато съгласно митническото законодателство възникне задължение за заплащане на лихви върху митните сборове по митническо задължение, възниква и задължение за заплащане на лихви върху несъбрания данък. Според чл. 201, § 1, б “а” и § 2 от Регламент № 2913/1992 г. на Съвета /Митнически кодекс на Общността /МКО/, вносно митническо задължение възниква при допускане за свободно обръщение на стока, подлежаща на облагане с вносни сборове, като митническо задължение възниква от момента на приемане на митническата декларация. Разпоредбата на чл. 217, §1 от МКО постановява, че размерът на вносните сборове, който произтича от дадено митническо задължение, трябва да бъде изчислен незабавно в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което представлява вземане под отчет. Длъжникът, на основание чл. 221, §1 от МКО, следва да бъде уведомен за размера на сборовете по подходящ начин, веднага след като този размер бъде взет под отчет. По силата на чл.

222, §1, б “а” от същия акт на вторичното право на ЕС, размерът на сборовете, за които е извършено уведомяването по чл. 221 трябва да бъде заплатен от длъжника в срока, който му е определен с поканата. Съгласно чл. 232, §1, б. “б” от МКО, когато размерът на сборовете не е платен в определения срок се събира лихва за забава, начислена върху размера на сборовете, като нейният размер не може да бъде по-висок от лихвата за кредит.

Процесният митнически акт е мотивиран от правна страна с разпоредбите на чл. 201, чл. 214, чл. 218, §2 и чл. 221 от МКО. Съдът на Европейския съюз с Решение от 31.03.2011 г. по дело С – 546/2009 г., образувано по преюдициално запитване на тричленен състав на Върховния административен съд на Р. Б. по административно дело № 6077/2009 г. на ВАС с предмет аналогичен на процесния казус, е дал задължително тълкуване на разпоредбите на чл. 201, §1, б. “а” и §2 във връзка чл. 214, чл. 222, § 1, б. “а” и чл. 232, §1, б. “б” от Регламент (ЕИО) № 2913 на съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността. Видно от т. 27 от мотивите на това Решение, самият текст на разпоредбата на чл. 232, §1, б. “б” от МКО предвижда начисляване на лихви след изтичане на срока за плащане, който е този, посочен в поканата за плащане по чл. 221, §1 от МКО. В т. 32 и т. 33 от мотивите на решението СЕС определя, че “съгласно чл. 232, §1, б. “б” от МК, лихвата за забава може да се начислява само за периода след изтичането на срока за плащане на митническото задължение, тъй като с посочената разпоредба не се цели нито да се предотвратят претърпените от митническите органи финансови загуби, нито да се компенсират ползите за стопанските субекти от дължащите се на техни действия закъснения при вземането под отчет на митническото задължение по смисъла на посочения кодекс, както и при определянето на неговия размер или на задълженото лице.

Когато митническото задължение възниква на основание чл. 202 – 205, чл. 210, чл. 211 и чл. 220 от МК, всички случаи, характеризиращи се с извършването на определено нарушение на митническата уредба на Съюза от страна на съответния стопански субект, както МК, така и Регламентът за прилагане предвиждат специални мерки, като например увеличение на митото със сума, съответстваща на размера на лихвата за забава, която би била дължима за периода от датата на възникването на митническото задължение до датата на вземането му под отчет или за периода от датата, на която е станало изискуемо първоначално взетото под отчет задължение, до датата на последващото вземане под отчет на това задължение. В този смисъл е Решение от 16.10.2003 г. по дело Н.-Н., С – 91/02, Р..

От мотивите на СЕС по втория преюдициален въпрос може да се направи извод, че разпоредбата на чл. 214, §3 от МКО е неприложима за случая, тъй като тя се отнася за стоки, въведени под режим на активно усъвършенстване или митнически режим на временен внос, какъвто процесния случай не е.

Отговорът на третия преюдициален въпрос е категоричен, че общите принципи на правото на Съюза и по-специално принципът за законоустановеност на нарушенията и наказанията, не допускат националните власти да прилагат санкция за митническо нарушение, която не е изрично предвидена от националното законодателство.

Настоящият състав на съда не може да се съгласи с наведените от пълномощника на ответника доводи при първоначалното разглеждане на делото, че такава разпоредба в Закона за митниците съществува и това е тази на чл. 211, ал.1, т.2 във връзка с чл. 199, ал.1, т.1 от ЗМ и според нея, когато размерът на митните сборове не е заплатен в

определения срок, митническите органи събират законната лихва върху размера на митните сборове. В. текст съвпада с този, посочен в чл. 232, § 1, б. “б” от ВКО, за която заедно с останалите разпоредби на Кодекса и на Регламента за прилагане изрично в мотивите на СЕС е прието, че не съдържа обсъжданите санкции. В точка 23 от мотивите на цитираното Решение на СЕС по дело С – 546/2009, Решение от 16.10.2003 г. по дело Н.-Н.; С-91/02, R., стр. I – 12077, е посочено, че “митническият кодекс и регламентът за прилагане трябва да се тълкуват в смисъл, че те не противоречат на правната уредба, която предвижда едно увеличение на митническото задължение в случай на възникване на митническо задължение по смисъла на чл. 202 и сл. от МКО или в случай на събиране *a posteriori* по смисъла на чл. 220 от същия кодекс. Тази обща сума съответства на лихвите за забава, които биха били дължими за въпросния период между възникването на митническото задължение и неговото вземане под отчет или също, в случай на събиране впоследствие по смисъла на чл. 220 от МКО, между датата на изискуемост на митническото задължение, взето под отчет първоначално и последващото му вземане под отчет, при условия, че лихвеният процент бъде определен при аналогични условия на тези, които преобладават в националното право за нарушения от същото естество и същата тежест и които придават на санкцията характер на ефективност, пропорционалност и възпиращ ефект.

По изложените съображения съдът намира, че след като жалбоподателят е заплатил допълнително определения размер на ДДС в срока, даден му с поканата за плащане, той не дължи лихви за забава върху посочения размер главница.

Не може да се приеме, че данъчно-задълженото лице, дължи лихва, защото изобщо не му е предоставен срок за изпълнение. Това е така, защото разпоредбата на чл. 54 от ЗДДС обвързва момента на данъчното събитие при внос с “датата, на която възниква задължение за заплащане на вносни митни сборове”, а не тази на възникване на митническо задължение. При това, липсата на покана за плащане би довела изобщо до недължимост на лихви за забава, макар в случая да е установено, че такава покана е получена от дружеството след издаване на процесното решение на митническия орган, но преди последващо вземане под отчет на допълнителното задължение и в 7 – дневен срок длъжникът е заплатил задължението си за главницата.

Във връзка с направените разсъждения съдът намира, че оспореният акт, в частта, в която е определена лихва върху неплатеното митническо задължение е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. В останалата част, производството е оставено без разглеждане с протоколно определение от 02.06.2009 г., поради оттегляне на жалбата.

Предвид факта, че оспорваният, чрез процесуалния си представител е поискал заплащане на разноски, на същия следва да се присъдят такива. Платените държавни такси и направени разноски по производството и възнаграждението за един адвокат по делото следва, при отмяна на обжалвания административен акт, на основание чл. 143, ал.1 от АПК, да се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт. Съдът намира за неоснователно възражението на пълномощника на ответника за прекомерност на възнаграждението от 460,72 лева, включващо адвокатско възнаграждение и внесена държавна такса. Спорът се отличава с изключителна фактическа и правна сложност. При настоящето разглеждане на делото, жалбоподателят е бил представляван от адвокат, който е представил изключително подробни и аргументирани писмени бележки, показващи, полагането на значителни усилия, във връзка с изясняването на спорните фактически и правни моменти.

Неоснователни са възражения за некоректност на претендираните разноси на базата на оттеглената жалба в частта на начислен ДДС, тъй като с оглед нормата на чл. 8 във връзка чл. 7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения при претенция в размер на 22 512 лева, възнаграждението би било в размер на 900,24 лева. В настоящия случай претендираните разноси са съобразени с фактическата и правна сложност на казуса, поради което следва да бъдат уважени.

С оглед на горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 8 - ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] със старо фирмено наименование [фирма], Решение № К 47 – 0305 от 30.04.2008 г. на началник на Митница С. в частта, в която е определено допълнително държавно вземане за законна лихва върху ДДС в размер на 22 512 лева, считано от датата на възникване на задължението до датата на окончателното погасяване на задължението.

ОСЪЖДА Митница Столична да заплати от бюджета си на [фирма] със старо фирмено наименование [фирма], [населено място], БУЛСТАТ 83204687Ю, представлявано от изпълнителния директор Н. Т. да заплати сумата в размер на 460,72 лева, представляващи направени по делото разноси.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :